

Pusti to...

Pusti to — za ženske ni,	Pesnikov prepoln je svet,
Kaj bi pela;...	Kdo jih mara? —
Slaba pevcem se godi,	Saj ves svet je že poet,
Breri jela. —	Pesem — stara!

Pridno raje uči se
Kaj o kuhi,...
S pesmami ne muči se
V prozi — suhi!...

Bogomila.

Veronika na Marijaceljski božji poti.

Piše Grilček.

edi tudi ti, moja ljubezniva čitateljica, kako je potovala naša Veronika! Začetek je bila le želja, iskrena želja in hrepenenje. Ta želja pa se je vzbudila neko nedeljo po binkoštih — kadar je v farni cerkvi domači duhovnik z lece po pridigi in oznanilu pristavil kratko pojasnilo o zasebnem vlaku, kateri bode prevažal za veliko Gospojnico Marijaceljske romarje do Kapfenberga itd. itd. Takrat se je izvršila v Veronikinem starem srcu hipna odločitev, najmlajša, najnovejša želja. ...

Pri opoldanskem obedu je izmed naš nobeden ni posebno opazoval, po obedu kadar je pa pomivala posodo, je kazala na to opravilo nenavadno dobrovoljen obraz. Obračala se je nagleje, a vedno se je pomikala z glavo proti steni ... in kadar je bila z vsem obličjem skrita v kotu, je izpregovorila naglo sama seboj: »da bi le tudi jaz šla na Marijaceljsko božjo pot!«

»Zakaj pa ne?« se je oglasila mirno mamica. Naglo se je Veronika vsa obrnila pa pogledala z živahnimi očmi mamiči in meni v obraz, ki sem uprav strmela nad to nepričakovano novico.

Odločeno je bilo. Seveda se je bilo z mamico še marsikaj pomeniti, ker je tudi ona ravno isti čas nameravala z doma. Ko sem ostala